

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Varga György ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Dr. Fazokán Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe; ügyintéző: Dr. Fazokán Tamás ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében, a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2010. február 26-án meghozott 3.G.40.157/2009/22. számú ítélete ellen, az alperes részéről 24. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 250 000 (Kettőszázötvenezer) Ft másodfokú perköltséget, az államnak pedig - az adóhatóság külön felhívására - 744 200 (Hétszáznegyvennégyezer-kettőszáz) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 2010. február 26-án, 22. sorszámon meghozott ítéletében az alperest arra kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 12 402 842 Ft-ot és annak 2008. október 3. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamatát, valamint 500 000 Ft perköltséget, az államnak pedig - külön felhívásra - 744 200 Ft le nem rótt kereseti illetéket.

Az ítéletben megállapított tényállás szerint a 2001. október 16. és 2002. március 1. közötti időszakban az alperes írásba foglalt vállalkozási szerződéseket kötött a **N Kft.**-vel, mint megrendelővel, amely szerződésekben a .., ...utcai tó rekonstrukciós munkáinak elvégzésére vállalkozott.

A szerződés tárgyát képező munkák elvégzésére az alperes 2002. április 22-én alvállalkozási szerződést kötött a felperessel, amely szerződést az alperes nevében - Sz. K.J. vezető tisztségviselő eseti megbízása alapján - **Sz.I.** írta alá.

A felperes az alvállalkozási szerződésben vállalt munkát elvégezte. Az alperes azonban a felperesnek járó vállalkozói díjat csak részben fizette ki, arra hivatkozással, hogy a munkát tőle megrendelő **N Kft.** is csak részben tett eleget a fizetési kötelezettségének. A felek

egymással elszámoltak a **N Kft.** által az alperesnek megfizetett vállalkozói díjnak a felperest megillető részével. A **N Kft.**-vel szemben még fennálló követelés összegéről, valamint a megrendelővel szembeni igényérvényesítés módjáról pedig a peres felek 2002. júliusától folyamatosan egyeztettek. 2002. július és augusztus hónapokban e tárgyban különböző tartalmú írásbeli megállapodás-tervezetek készültek, mindkét fél részéről aláírt írásbeli megállapodás azonban nem készült. 2002. októberében a peres felek szóban megállapodtak abban, hogy a hátralékos vállalkozói díj megfizetése iránt az alperes pert indít a **N Kft.** ellen, amely perben a felperes beavatkozóként részt vesz. A peres felek megállapodtak abban is, hogy az abban a perben meghozott jogerős ítélet alapján a **N Kft.** részéről tőke- és kamattartozás címén kifizetésre kerülő összegből 61% a felperest, 39% pedig az alperest illeti meg.

Az alperes részéről a **N Kft.** ellen 2005. évben megindított perben a .....i Bíróság a 2007. június 13-án jogerőre emelkedett ..../50. számú (a Debreceni Ítéltábla ...../6. számú ítéletével helybenhagyott) ítéletében a **N Kft.**-t 35 184 250 Ft tőkének és annak 2005. június 29-től a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatainak megfizetésére kötelezte. A jogerős ítélet alapján a **N Kft.** 2008. március 12-én 35 184 250 Ft tőkét, 2008. április 23-án 7 127 903 Ft késedelmi kamatot, 2008. május 21-én pedig további 118 325 Ft késedelmi kamatot fizetett meg az alperesnek.

A peres felek között létrejött szóbeli megállapodás alapján az alperesnek megfizetett összegekből a felperest 25 600 721 Ft illette volna meg. Az alperes azonban abból csupán 13 197 878 Ft-ot utalt át a felperesnek.

A felperes a jelen perben előterjesztett keresetében a közte és az alperes között létrejött szóbeli megállapodásra hivatkozással további 12 402 842 Ft és járulékai megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Az alperes a felperes keresetének elutasítását kérte. Egyrészt tagadta a felperes részéről hivatkozott szóbeli megállapodás létrejöttét, másrészt állította, hogy a felperessel írásban megkötött alvállalkozói szerződésben vállalt fizetési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, ezért a felperessel szemben tartozása nem áll fenn.

Az elsőfokú bíróság az alperest a felperes keresete szerint marasztalta.

Az ítélete indokolásában megállapította, hogy a perben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az általa hivatkozott tartalmú szóbeli megállapodás közte és az alperes között létrejött, amely bizonyítási kötelezettségének a felperes maradéktalanul eleget tett.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperes részéről állított szóbeli megállapodás létrejöttét támasztották alá egyrészt az eljárás során kihallgatott Dr. B.J., F.A. és Dr. L.O. tanúk vallomásai, valamint az alperes képviseletében eljáró **Sz.I.** által 2002. október 7-én készített elszámolás is, amelyben a megrendelő részéről még ki nem fizetett vállalkozói díj 61-39%-os arányban került megosztásra a felek között, mégpedig anélkül, hogy abban a felperes részére korábban már kifizetett összegek téves elszámolására bármilyen utalás történt volna.

A felperes állítását támasztotta alá továbbá - az elsőfokú bíróság megítélése szerint - az is, hogy a felperes az alperessel szemben csak a **N Kft.** ellen indított per jogerős befejezése

után lépett fel, holott arra a felek között létrejött alvállalkozási szerződés alapján már évekkel korábban is lehetősége lett volna.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte.

A fellebbezésében is fenntartotta azt az állítást, hogy a felperes részéről hivatkozott szóbeli megállapodás a felek között nem jött létre, az alvállalkozási szerződésben vállalt fizetési kötelezettségét pedig maradéktalanul teljesítette, ezért a felperessel szemben tartozása nem áll fenn.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perben kihallgatott tanúk vallomásaiból, valamint a csatolt okiratokból tévesen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes eleget tett az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek.

Utalt arra, hogy Dr. B.J. a tanúvallomásában egy, a felek között 2002. nyarán létrejött megállapodásra hivatkozott, ez a hivatkozása azonban ellentétes volt a perben rendelkezésre álló okiratok tartalmával, valamint a perben kihallgatott más tanúk tanúvallomásaival. Az elsőfokú bíróság részéről bizonyítékként elfogadott 2002. október 7-én keltezett elszámolásról pedig a tanú semmilyen érdemleges információval nem rendelkezett.

Hivatkozott arra is, hogy a kihallgatott tanúk közül Sz.L. a felperes ügyvezetője és tulajdonosa, F.A. pedig Sz.L. veje, ezért az ő tanúvallomásaikat a perben bizonyítékként nem lehetett volna figyelembe venni.

Ezzel szemben Dr. Z.Zs. tanúvallomása az alperesnek azt az állítást támasztotta alá, hogy az írásba foglalt alvállalkozási szerződésen kívül más megállapodás a felek között nem jött létre.

Álláspontja szerint azt a körülményt, hogy a felperes csak a **N Kft.** ellen indított per jogerős befejezése után lépett fel vele szemben, ugyancsak nem lehetett úgy értékelni, hogy az a felperes állítását támasztotta alá, mivel a felperesnek pontos tudomása volt arról, hogy az alperes a **N Kft.** teljesítésének elmaradása miatt nem tud felé teljesíteni, ezért a korábbi pereskedés a felperesnek sem állt (volna) érdekében.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperesnek a másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállást helyesen állapította meg és helytállóak voltak az abból levont jogi következtetései is.

Megjegyezte, hogy az alvállalkozási szerződés alapján részére kamat 2002. júniusától járt volna és a szóbeli megállapodással három évi késedelmi kamatról mondott le annak érdekében, hogy az alperesnek ne legyen kifizetetlen számlája és ne fenyegetse a felszámolás veszélye.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre állt bizonyítékok okszerű értékelésével és mérlegelésével, helyesen, Pp. 206.§-ának megfelelően állapította meg és helytállóak voltak az így megállapított tényállásból levont jogi következtetései is. A döntése

meghozatalakor helyesen alkalmazta az elsőfokú bíróság a Pp-nek a bizonyítási teherre vonatkozó rendelkezéseit is, valamint maradéktalanul eleget tett a Pp. 221.§ (1) bekezdésében megállapított indokolási kötelezettségének is.

Az alperes fellebbezésében előadottak ugyanakkor nem szolgálhattak alapul az elsőfokú bíróság részéről eljárési szabálysértés nélkül meghozott, kellően megindokolt, az irányadó jogszabályoknak mindenben megfelelő ítélet megváltoztatásához, vagy hatályon kívül helyezéséhez.

Ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdésében, valamint a Pp. 254.§ (3) bekezdésében foglaltak szerint, a saját helyes indokaira utalással helybenhagyta.

A fellebbezésben előadottakkal összefüggésben azonban az ítéletábra a következőkre mutat rá:

Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletét lényegében a bizonyítás eredményének nem megfelelő mérlegelése és annak alapján a tényállás téves megállapítása miatt támadta.

A Pp. 206.§ (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el.

A következetesen érvényesülő bírósági gyakorlat szerint a bizonyítás eredményének mérlegelésére vonatkozó szabályok megsértéséről akkor lehet szó, ha a bíróság által megállapított tényállás ellentétes az iratok tartalmával, illetőleg a bíróság a bizonyítékok egybevetése és összességükben való értékelése során okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó következtetésre jut, vagy elmulasztja a bizonyítékok értékelésével összefüggő indokolási kötelezettségének a teljesítését.

A jelen esetben az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésére álló bizonyítékok okszerű, ellentmondástól mentes mérlegelése alapján, az indokolási kötelezettségét maradéktalanul betartva, jogszabálysértés nélkül állapította meg és annak alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes az általa hivatkozott tartalmú szóbeli megállapodás létrejöttét a perben kétséget kizáróan bizonyította. A bizonyítékok okszerű mérlegelése pedig a másodfokú bíróságot is köthette. Ezért a helyesen értékelt bizonyítékok felülmérlegelésével eltérő tényállás megállapítására jogszerűen nem kerülhetett sor (BH.2006/403).

Alaptalanul sérelmezte az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróságnak a **N Kft.** részéről kifizetett összegeknek a peres felek közötti elszámolására vonatkozó megállapítását is.

Az ítéletábra teljes mértékben egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával, hogy a jelen perben egyetlen adat sem utalt arra, hogy a **N Kft.** részéről az ellene indított pert megelőzően kifizetett összegek elszámolását illetően a peres felek között bármilyen vita lett volna, illetőleg, hogy a 2002. évi egyeztetéseknek a tárgyát képezte volna a **N Kft.** megrendelő részéről addig már kifizetett összegek elszámolása is.

Helytállóan tekintette az elsőfokú bíróság a felperes állítását alátámasztó bizonyítéknak azt is, hogy a felperes az alperessel szembeni igényét csak a **N Kft.** ellen indított per jogerős befejezése után érvényesítette.

Ezzel összefüggésben ugyanis alaptalanul állította az alperes a fellebbezésében, hogy a korábbi perindítás a felperesnek sem állt (volna) érdekében. A peres felek között ugyanis önálló alvállalkozói szerződés jött létre, amelynek alapján a fővállalkozó alperes az abban vállalt fizetési kötelezettségét attól függetlenül köteles lett volna a kikötött határidőn belül teljesíteni, hogy a fővállalkozói szerződése alapján felé a megrendelő kötelezettségét teljesítette-e.

Ezért az alperessel szembeni jelen perbeli igényérvényesítésnek a megrendelő elleni per befejezése utáni időpontra történt elhalasztását valóban a felperes részéről állított szóbeli megállapodást alátámasztó bizonyítéknak kellett tekinteni.

Az alperes fellebbezése eredménytelen volt. Ezért az alperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján az ügyvédi munkadíjból eredő saját másodfokú perköltségét maga köteles viselni, továbbá köteles megtéríteni a felperes ügyvédi munkadíjból származó másodfokú perköltségét is, amelynek összegét az ítéltábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése alapján, hivatalból határozta meg, „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdésének a) és b) pontjaiban, az (5) bekezdésében, valamint a 4/A.§-ban foglaltak figyelembevételével.

A Pp. 74.§ (3) bekezdése alapján alkalmazott 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése és a 15.§ (1) bekezdése, valamint a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ugyancsak az eredménytelenül fellebbező alperest kötelezte az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéknek az állam javára történő megfizetésére.

Debrecen, 2010. december 1.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Dr. Riczu András sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-